

налъ видѣлъ, че бѣлата коза си отива нагорѣ прѣзъ боровата гора.

Иоханъ тръгналъ слѣдъ нея и се катерилъ бърже, за да не я изгуби отъ очи.

Високо надъ горитѣ имало стрѣменъ скалистъ връхъ. Но сега, намѣсто скали и канари, той видѣлъ голѣмъ замъкъ и високи кули.

Той билъ чувалъ за магеснически замъци, които денѣ изглеждали като скалисти планински върхове.

Между него и замъка имало дълбока пропастъ, въ която бучала голѣма рѣка. Върху пропастъта билъ прѣпрѣченъ единъ падналъ боръ, който служелъ за мостъ, но билъ много опасенъ.

Козата минала тичешкомъ този хлѣзгавъ и тѣсенъ мостъ, и Иоханъ, за да я не изгуби, тръгналъ слѣдъ нея. Пълзишкомъ по ржцѣ и колѣнѣ той прѣминалъ опасния мостъ и, кога стигналъ оттаткъ, прѣдъ него се изправила една хубава мома съ бѣли дрехи, които грѣбели като слънце. Иоханъ позналъ, че това е бѣлата коза.

— Не се страхувай, — му казала тя.— Остава ти още една опасностъ да прѣминешъ. Въ отвѣдния салонъ на замъка виси единъ сребъренъ рогъ. Ако можешъ го откачи и надуешъ, всички ще бждемъ спасени.

Иоханъ влѣзълъ въ замъка. Салонътъ билъ пълненъ съ самодиви и джуджета, които се спуснали върху него и започнали да го хапятъ и дращятъ. Но той не се уплашилъ, а ги

разблѣскалъ на страна и, като дошелъ до стѣната, полазилъ по нея и откачилъ сребърния рогъ и силно го надулъ. Въздухътъ прокѣнтѣлъ отъ неговия гласъ; джуджетата и самодивитѣ надали страшенъ писъкъ,